

Crònica de super(vi)vència des del terrat (7)

Poesia i Coravin als relats de confiança de Ruth Troyano.

The sun and the flowers. Foto: Rupi Kaur.

"if anyone is in a vulnerable situation, then all of us are in a vulnerable situation"
Rupi Kaur

Si no heu llegit mai la poetessa canadenca **Rupi Kaur**, potser ara és el moment. Tinc dos dels seus últims poemaris i no hi ha dia, especialment ara durant el confinament, que no hi torni, a les seves pàgines. L'últim, "El sol i les seves flors", és un crit de desesperança després del

desamor, que comença amb el capítol "marcir-se". Però Kaur treu força per a un inici vibrant i entusiasta amb un poema que, al final del llibre, coronarà el "florir":

*"van venir les abelles a buscar mel
les flors reien i es
despullaven
perquè en prenguessin
el sol va somriure"*

- el renaixement

Som atrapats en un moment de la història que no havíem previst ni imaginat i per això les trobades virtuals que mantenim són plenes de llum i d'esperança, com mai. El contacte visual i sonor a través de la pantalla ens resulta emotiu i té un punt de nostàlgic perquè es multipliquen les ganes de veure'ns. Però així que passen els dies aprenem a suportar-ho amb relativa lleugeresa.

Des dels inicis m'he obsessionat a compartir bellesa i coneixement a les xarxes socials. Hi ha dies que ens ve de gust fer de tot i altres dies, res. Ahir a la tarda el cercle **Coravin** va reunir-nos en una trobada virtual a través de la plataforma Zoom per explicar-nos aquesta eina relativament nova i poderosa - fa 5 anys que és al mercat europeu - que ens permet beure vi sense destapar ampolles, mantenint el suro, que és, com diu el sommelier **Josep Roca**, "el primer confident del vi". Descripció tan encertada com poètica. L'italià **Marcello Magaldi**, responsable de Coravin a l'Estat espanyol, defineix el *gadget* com "un passaport per viatjar en el món del vi, sense compromís". I ho és certament, perquè el vi per se ja és un viatge en l'espai i en el temps i Coravin et permet enlairar-te encara més sense prejudicis ni supersticions, deixant intactes les ampolles de les quals només en vols beure una copa. El suro té la capacitat de tornar a recloure els seus porus i fer invisible el pas de l'agulla màgica, d'acer inoxidable i material antiadherent, per on flueix el vi cap a la copa que acostem als llavis. "Allà a on hi ha vi, hi ha d'haver Coravin", afirma **Magaldi**. I afegeix: "És difícil tornar enrere quan el proves. Perquè és llibertat a cada glop". En aquests dies de confinament, l'eina esdevé encara més reveladora, considerada un petit gran plaer: "Poder tastar un vi diferent cada dia sabent per avançat que la conservació de cadascuna de les ampolles està assegurada". Ara ha sortit al mercat *Model Three*, una evolució que ha escoltat el consumidor i que presenta avantatges pràctics com els canvis de moviment de l'abraçadora o el fet de poder-lo fer servir amb una única mà, "un fet que fins ara bloquejava alguns usuaris", comenta **Magaldi**. És una eina més senzilla que incorpora al kit un tap de rosca amb membrana de silicona recomactant per als vins que no porten suro. Es substitueix per la de Coravin i pot aguantar fins a 50 perforacions.

La conversa a Zoom amb **Marcello Magaldi** i el seu equip de comunicació (Promotourist) va girar al voltant dels usos de Coravin, la seva practicitat i utilitat, però també hi va haver confessions que els usuaris no avançats agraiem per sempre. Com el truc per estalviar gas argó que és el que penetra a l'ampolla per reomplir l'oxigen que en surt, amb cada servei. Cal mantenir la pressió del gallet en un punt intermig, no vessarà cap gota i podrem reomplir amb el mateix clic una segona copa. El cercle Coravin creix i hi ha un mercat equilibrat entre el sector horeca i retail. Els cellers han estat els primers a fer-se'l seu. Jo encara recordo una visita molt especial a *Sicus Terrers Mediterranis*, al Massís de Bonastre, i el Coravin ens va permetre tastar totes les seves joies enològiques, vora les vinyes i les àmfores enterrades sota terra. El viticultor **Eduard Pié** ens explicava ja fa uns anys que era una gran revolució poder seure i tastar amb amics i visitants les gammes més altes del celler, cosa que en altres moments per por a fer malbé el vi, potser s'havia d'estalviar. "Els cellers han estat els primers consumidors, després han vingut els restaurants i com a efecte de la restauració, hem registrat un increment en particulars, en el consumidor final", comentarà **Marcello Magaldi**.

Coravin. Foto: Ruth Troyano.

En relació al preu que, a voltes, és un dels esculls per tenir un Coravin a casa, l'empresa té bons arguments: "Ve amb dues càpsules de recàrrega a un preu de 17.95 euros cadascuna. Amb una, en tenim per a 5 ampolles. Hi ha una incidència menor de 2 euros per vi i l'opció fantàstica de poder

tastar qualsevol referència, en qualsevol lloc i assegurant-ne el seu bon estat futur". El càlcul oficial són 30 copes de 150 mil·lilitres per càrrega. He pensat que, com quan comprem tòfona, l'hem de valorar per grams i no per quilos. I sempre surt a compte. De manera que, no hi donem més voltes. Fem el gest, el pas, l'esforç... Si tenim un celler d'ampolles bones a casa i volem ser tastaolletes, el Coravin és una solució tecnològica però també romàntica. Aquest viatge permanent de regió en regió, d'anyada en anyada... "Simplement inserta, inclina i serveix. Després guarda l'ampolla durant setmanes, mesos i fins i tot anys", com diu l'eslògan.

Jo, que visc sola, li he agraït a Coravin moltes nits de pau i de reflexió. I en cada ampolla servida hi he trobat una conversa diferent. I sí, a vegades he repetit el gest. He reomplert la copa. Però l'he celebrat com la primera. I és que d'això va la vida, de conquestes i reptes senzills, com el que aquest matí ha iniciat amb mi l'amic **Josep Baiges** a través d'un correu electrònic on s'hi llegia: "repte poètic". Començar el dia rebent escrits inspiradors de persones desconegudes és com endinsar-se en una ampolla de vi a cegues, en una copa servida decantant el Coravin. El coneixem poc encara, ens hi estem familiaritzant, però suficient per saber els plaers que ens regala. Proveu-ho... I seguim respirant.

*'Cada dia,
un gest d'amor,
una paraula,
un somriure.
Cada dia,
una llavor.
Sembrar,
sembrar, sembrar...
¿A qui li importa la collita?
Allò que importa
és cada instant
únic,
fugaç,
irrepetible.'*

Federico Mayor Zaragoza